

A large, close-up portrait of Trixie Whitley. She has reddish-brown hair pulled back, looking slightly to the left. She is wearing a dark, off-the-shoulder top and a simple necklace with a small pendant. The lighting is dramatic, with a strong blue and purple hue.

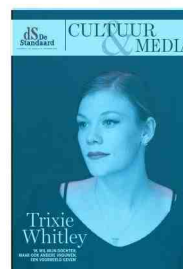
Trixie Whitley

**'IK WIL MIJN DOCHTER,
MAAR OOK ANDERE VROUWEN,
EEN VOORBEELD GEVEN'**

De Standaard/Cultuur 20/10/2018, bladzijde 1

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever
via De Standaard/Cultuur

Interview Trixie Whitley maakt muziek voor een wereld op een kantelpunt

‘Ik ben niet zo ambitieus, wel onmetelijk gedreven’

Sinds haar zestiende had ze niet meer op een podium gedanst, maar Wim Vandekeybus wakkerde een oud vuurtje aan in Trixie Whitley. Haar nieuwe plaat en tour mogen dan wel uitgesteld zijn, met haar eerste soundtrack – en een Instagram-post over grensoverschrijdend gedrag – staat ze volop in de spots.

FILIP TIELENS EN INGE SCHELSTRAETE, FOTO'S FRED DEBROCK

De Standaard/Cultuur 20/10/2018, bladzijden 4 & 5

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via De Standaard/Cultuur

Tricie Whitley is niet terug uit New York wanneer we haar spreken bij de KVS, waar Ultima Voz, drink respecteer: aan de nieuwe voorstelling *Trapdoor*. Het is alle bens aan dek in de week voor de premiere: er is een danser geïnterviewd en choreograaf Wim Vandekerckhove *Arms* moet tijdelijk inspringen als vervanger.

Whitley heeft minder stress haar huidige is al ingehikt. Ze schreef niet als de Brusselse band Phoenixian Drive, enkele nummers voor *Trapdoor*. En Vandekerckhove creëerde voor haar het mythische personage The mis, dat ze speelt in een film in de voorstelling.

Thermin vertoelt de stem van het onderbewuste, de *voice of the subconscious*, legt Whitley uit, zoals wij vaker schipvelen tussen haar Gentse tongval en het Amerikaanse uit haar woonplaats New York. 'Wat Vandekerckhove in mij zag, was niet zo nauw duidelijk, maar intuïtief voelde ik dat ik moest springen. Dit project kon alleen maar verrijking zijn.'

Kenden Wim en jij elkaar voor deze productie?

'Een beetje. Ik had nog nooit een voorstelling van hem gezien, maar we liepen elkaar vaak tegen het lijf. Vooral in Inchtuiven, trouwens. Het gebeurde twee keer dat ik aan het lopen was *from one gate to another* - dat gebeurt geregeld. Ik mis ook vaak mijn vlucht - en dat een man naar me riep. 'Hi, Tricie!'. Ik loek en dan heb ik mezelf herkend. Als ik te lang in een comfortzone zit, dan krijg ik *rustless fatigue* op je lichaam, *red*. Maar ambitie zou ik niet niet noemen. Ik heb een persoonlijke theorie ontwikkeld over het verschil tussen ambitie en *drive*, gedrevenheid. Die ontstond twee jaar geleden in New York, toen ik werkte in een sectie van *judging* modellen en artiesten die eig bezig waren met hun persona. Daar boefte ik ik ben niet zo ambitieus, maar wel onnatuurlijk geïnteresseerd. Breek dat bij een diepe connectie had met Klimt. Toen ik het museum uittiep, boefte ik op Wim en Mauro Pawlowski. Zulke paden die elkaar maar blijven kruisen, dat moet voor mij op een dag wel eens leiden tot een samenwerking. Soms geeft het leven je signalen.' (*lacht*)

Als tiener speelde je mee in 'Kiss de

rien' van Sidi Larbi Cherkaoui, een voorstelling die international toerde.

Tussen mijn twaalfde en zestienjarige zat ik heel intensief in het dans- en theatermilieu. Daarna heb ik dat hoofdstuk afgestaan om mijn muzikale pad te ontwikkelen. Ik ben geïnteresseerd bij Larbi omdat mijn vader (*marokkanen Chris Whitley, red*), toen een ernstig ziek was. Op dat moment was er in mij een vurig verlangen om mijn eigen artistieke taal te ontwikkelen - niet langer aan de hand van andere regisseurs dan. Sindsdien is muziek mijn belangrijkste uitdaging, maar ik voelde al die tijd dat ik nog niet klaar was met dansen en acteren.'

Nu schreef je een eerste soundtrack. Leent jouw muziek zich goed voor hedendaagse dans?

'Ik denk het wel. Ik heb maar één repetitie met de dansers meegemaakt, maar dat was een: ik heb zo waanzinnig veel bewondering en respect voor dansers, omdat zij zo'n goede balans hebben tussen *skill* en creativiteit. Als ik zelf muziek maak, luister ik ook naar mijn zintuigen en het ritme van mijn lichaam - net als dansers. *My mind is spread out to my entire body*; intelligentie zit overal, niet alleen in je hoofd.'

Je zegt dat je houdt van *aanbuit* en *and* *verreeld* *raak*. Heb je de *ambitie* om je te *uiten* in *verschillende* *disciplines*?

'Ik kan mij alleszins niet binden aan één vorm van expressie. Ik wil niet leven dan uitgeplagd worden. Als ik te lang in een comfortzone zit, dan krijg ik *rustless fatigue* op je lichaam, *red*. Maar ambitie zou ik niet niet noemen. Ik heb een persoonlijke theorie ontwikkeld over het verschil tussen ambitie en *drive*, gedrevenheid. Die ontstond twee jaar geleden in New York, toen ik werkte in een sectie van *judging* modellen en artiesten die eig bezig waren met hun persona. Daar boefte ik ik ben niet zo ambitieus, maar wel onnatuurlijk geïnteresseerd. Breek dat bij een diepe connectie had met Klimt. Toen ik het museum uittiep, boefte ik op Wim en Mauro Pawlowski. Zulke paden die elkaar maar blijven kruisen, dat moet voor mij op een dag wel eens leiden tot een samenwerking. Soms geeft het leven je signalen.' (*lacht*)

Als tiener speelde je mee in 'Kiss de

Tricie Whitley: 'Als je weet wat respect is, dan is het toch gewoon gezond verstand om te protesteren tegen het gedrag van bepaalde mensen?'

'Het zou zoveel comfortabeler zijn om in België te wonen, maar ik hecht niet zo aan comfort. Ik wil uitgedaagd worden'

'Het circuit van pop en rock is gecreëerd door overwegend blanke mannen. Dat is niet mijn perspectief'

Wij bij de agressievormen ook meer bij je je solo-optreden?

'Ja. Meewerken aan *Trapdoor* is heel inspirerend omdat ik nieuwe opportuniteiten zie voor mijn eigen muziek. Zo zou ik het aandoel film, dans en performance binnen mijn werk graag willen uitbreiden, al staat dat nu nog in zijn kinderschoenen. Ik vind het zo schoon als kunstgenere elkaar kunnen voelen en één kunnen zijn. Denk aan David Byrne, David Bowie, Björk, PJ Harvey, Nick Cave, Kate Bush. Zij leren hun creatieve verbeelding ook volledig los.

Ze zijn daarom ook dat je het hebt gehad met de pop- en rockindustrie? Omdat die wereld te gesloten is of te sterk gericht is op een entertainmentproduct?

'Dat is bij iedere industrie zo, denk ik. Het is niet zo dat ik het

hebben, komt omdat vrouwen daar vroeger hard voor hebben gevochten. Ik zie dit dus als een verantwoordelijkheid die ik moet nemen. Meer kan ik er nu niet over zeggen. Laten we er verder over praten eens de plaat uit is.'

Heeft het ook iets te maken met de werkmarathon withdrawal waar je te veel had op je werk genomen?

'Doele. Mijn producer zei me: *give yourself the position of trust*. Dat ging over de creatieve samenwerkingen. Maar tegelijk waren er op zakelijk vlak mensen misbruik aan het maken van mijn situatie. Als ik doordacht dat dit aan het gebeuren is, moet ik durven te kiezen om daar niet mee verder te gaan. Dat is het meest concrete antwoord dat ik kan geven.'

Sinds jouw vorige plaat, Porta bohemia uit 2015, is de wereld ingrijpend veranderd. Sijpelt dat ook door in jouw nieuwe nummers en de teksten?

'Ik ben begin 2017 aan mijn nieuwe plaat begonnen te werken, kort na de verkiezing van Trump. Ik kon niet negeren dat ik erg getroffen was door alles wat er om me heen gebeurde. Ik zat er middenin. Of nee, niet middenin, want New York is ook maar een bubbel, maar toch met mijn neus erin. De extreme natuur van het politieke klimaat in de VS heeft me verder aan het denken gezet, in welke soort wereld zou ik willen leven? Ik ben altijd wel vrij kwad geweest, maar nu werd ik meer overvloedig door tristesse. Ik ben in de war, zoals iedereen, en vraag me af waar we naartoe gaan. Maar moedeloosheid is niet mijn stijl. Dat is niet mijn perspectief. Ik heb een ander idee over hoe muziek kan vertolkt worden en blijft *faarvoo* verclen.'

De dag na Trumps inauguratie was er maraal veel ook voor de Women's march. Was jij daar ook bij?

'Ja! Ik heb er zelfs optreden, tijdens de march in Washington DC. Dat was zo inspirerend. Na mij spraken de gasten van TV On The Radio. Zij gaven een speech over de kracht van de vrouwen. Het was zo verfrissend om dat eens te horen zeggen door mannen.'

Zitten we volgens jou op het kantelpunt van een oude naar een nieuwe wereld?

'Zeker en vast. We beleven nu groepjes, we zijn in een transitie-

fase naar iets anders. Hoe bewust kunnen we als groep met die pijnen omgaan? Want in dat oncomfortabele zit de grondstof om te evolueren. Dat is spannend, want daar denk ik het optimisme op. Dat gevoel zit, hoop ik, in de nieuwe plaat.'

Onlangs schreef je op Instagram dat je zelf meermals seksueel werd aangerand, binnen en buiten de muziekindustrie. En dat je hoopde dat je dochterlijke in een andere wereld mag optreden. Waaron? In hoeverre is nu je verhaal naar buiten?

'De zaak Kovanagh, soewies. De avond voor ik het bericht poste, was ik gaan eten met mijn boezemvriendin in New York. Zij is van Jamaicaanse afkomst, geeft lessen kunstgeschiedenis aan Yale en cureert onder meer voor Tate Galleries. We kenden elkaar al tien jaar en deden onze intieme gedachten, maar ik zag haar ook nooit hullen. Die avond vroeg ik haar of ze zich ooit al veilig gevoeld had bij een andere vrouw om haar ervaringen van misbruik te delen. 'Nee', zei ze. Het was voor mij ook de eerste keer dat ik over sprak: het is zo moeilijk en pijnlijk om dat te doen. We hebben twintig minuten elkaar handen vastgehouden, met tranen in de ogen. We zaten vol woede, vol pijn. 'I hear you, I feel you', zeiden we elkaar. En ook: 'I'm god your back.' (*'Ik zal je beschermen'*, *red*). De dag na ons gesprek plaatste ik dat bericht op Instagram, omdat ik het zo'n verademing was dat we uiteindelijk met elkaar die emotionele intimiteit konden delen. Nu, ik had totaal geen idee dat die post zo opgemerkt zou worden.'

Naar aanleiding van Kovanagh werd geschreven dat het vrouwenprotest nu in het stadium van de burgerlijke ongehoorzaamheid zit: slachtoffers verwachten geen hulp meer van politiek of justitie. Burgerlijke ongehoorzaamheid is ook een van de thema's uit Trapdoor.

'Dat is zo. Het zou misschien allemaal zo simpel kunnen zijn. Als ik weet wat respect is, dan is het toch gewoon gezond verstand om te protesteren tegen het gedrag van bepaalde mensen? Maar helaas werkt het niet zo voor mij gezond verstand is, is dat niet voor mijn haurvuren. Dat maakt het complex. Erpachtelijk vermogen wordt dan heel belangrijk. Luisteren naar el-

kaar zonder te oordelen, bijvoorbeeld. Maar dat is bijhbaar moeilijk dan we denken.'

Je dochterlijke is drie. Heb je ooit overwogen om te vertrekken uit de VS en naar België op te wonen?

'Ik overweeg altijd om te vertrekken. Ik hoop voortdurend overal van weg, of naartoe - het is maar hoe je het bekijkt. (*lacht*) Natuurlijk heb ik daarover nagedacht. Het zou zoveel comfortabeler zijn om in België te wonen, maar ik hecht niet zo aan comfort. Ik wil uitgedaagd worden. Deze tijden zijn extra uitdagend en dus extra inspirerend. (*enthousiast*) Wat onmaatschappelijk schoon is, is de opkomst van de burgerrechtbeweging. Ik heb daar ontzettend veel van. New York is ook zo'n diverse stad, dat voelde me nog steeds. Kovanagh: het Amerika van nu is over drie jaar ook weer verleden tijd. *Everything is changing all the time*.'

Staan de VS op sommige vlakken - het bezetten van Abfctico en racisme bijvoorbeeld - misschien ook verder dan wij in België?

'Dat kan, het is allemaal een kwestie van door welke filter je leest en luistert. Ik weet niet of de VS verder staat op het vlak van burgerrechten en activisme, omdat ik al zo lang niet meer in België heb gewoond. Maar als ik een heel snelle culturele en zeer persoonlijke schets zou moeten maken, dan zie ik België als een oed wuifje dat met haar honds op haar schoot verzuurd uit het rans kijkt. In de States zijn een compleet chaotische, megacorreltrante adolencen die denken dat bij of zij alles beter weet. Twee karikaturen (*lacht*)

'In België krijg je een heel eendimensionaal beeld van de VS, maar dat is niet de *truth of the people*. Er zijn zoveel rassen, groepen, sekten. Het beeld is veel diverser dan die eendimensionale projectie die we voortdurend zien op het nieuws. Wij zijn zo verschillend, diversiteit is gewoon onze natuur. Daar wil ik graag een bijdrage aan leveren.'

Als jij zoals in Trapdoor, een mythisch verhaal zou mogen maken over jouw ideale wereld, wat zou dan de baselinie zijn die myth?'

'*Dare to imagine*. En ook: *radical empathy*.'

Trapdoor' vanaf 2010 in KVS in Brussel. Daarna op tournee.

